

A Fővárosi Ítéltábla a Kővári Tercsák Salans SNR DENTON EUROPE Ügyvédi Iroda és a Köhler Ügyvédi Iroda által képviselt I. rendű és II. rendű felpereseknek dr. Hetényi Géza ügyvéd által képviselt alperes ellen üzleti titok megsértésének megállapítása iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2012. október 12. napján kelt 7.G.40.205/2011/36. számú ítélete ellen a felperesek fellebbezése folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. és a II. rendű felpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 70.000,- (Hetvenezer) Ft + áfa másodfokú ügyvédi munkadíjat.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított, a fellebbezés elbírálása szempontjából irányadó tényállás szerint jelen per alperese kártérítés megfizetése iránt pert indított a felszámolás alatt álló ... Budapest Építőipari Kivitelező és Tervező Kft. tagjai, a P... Építőmérnöki Bt., az E. T... Santandreu SA és jelen per II. rendű felperese ellen, arra való hivatkozással, hogy a felszámolás alá került ... Kft.-t tervszerűen, súlyosan gondatlanul vagy szándékosan fizetéseképtelen helyzetbe hozták, a vagyonát elvonták és a bevételeit csökkentették, ezért a ... Kft. által elismert hitelezői igénye vállalkozási díj jogcímén kielégítetlen maradt (a továbbiakban: kártérítési per).

A Fővárosi Törvényszék előtt 5.G.40.398/2010. számú kártérítési perben jelen per alperese a 2010. december 9-én előkészítő irata mellékleteként csatolta az I. rendű felperes és a ... Kft. között 2005. március 24-én létrejött konzorciumi megállapodást, amelyet a ... számú főút B....-B... elkerülő szakasza építési munkáira közös ajánlat benyújtása céljából kötöttek, a Konzorcium és a pályázat kiírója, az Útgazdálkodási és Koordinációs Igazgatóság (UKIG) között létrejött vállalkozási szerződés kivonatát, a ... Kft.-nek az I. rendű felpereshez címzett 2006. augusztus 23-án kelt levelét, az elszámolással kapcsolatban, majd a 2011. szeptember 13. napján megtartott tárgyaláson a Konzorcium 2008. január 28. napján kelt szervezeti ábráját.

Jelen per II. rendű felperese a kártérítési perben alperesként hozzájárult ahhoz - eltérő jogi álláspontjának fenntartása mellett -, hogy a Fővárosi Törvényszék az

alperes által csatolt iratok tartalmát értékelje.

A felperesek a 2011. február 17. napján benyújtott, az elsőfokú eljárás során módosított keresetükben egyrészt annak megállapítását kérték a Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontja, valamint az 1996. évi LVII. törvény (Tpv.) 86. § (2) bekezdés a) pontja alapján, hogy az alperes megsértette a felperesek üzleti titkait azzal, hogy az 5.G.40.398/2010. számú perben felhasználta az I. rendű felperes és a ... Kft. közti konzorciumi megállapodást, a Konzorcium és az UKIG között létrejött vállalkozási szerződést, a ... Kft. „f.a.” vezetőinek az I. rendű felpereshez írt levelét, valamint a Konzorcium felépítésére vonatkozó, különböző neveket és funkciókat feltüntető ábrát. Kérték továbbá, hogy a bíróság a Ptk. 84. § (1) bekezdés b) pontja és a Tpv. 86. § (2) bekezdés b) pontja alapján tiltsa el az alperest a további jogsértéstől akként, hogy a felsorolt iratokat a jövőben sem peres eljárásokban, sem egyéb eljárásokban ne használhassa fel a felperesek hozzájárulása nélkül.

Előadták, hogy a felperesek közti szoros gazdasági és szervezeti együttműködés miatt nem választhatóak el az üzleti titkaik. Az I. rendű felperes teljes mértékben a II. rendű felperes know-how-jára támaszkodva vett részt az útépitési projektben, ezért mindkettejük üzleti titka sérült a perbeli négy okirat felhasználásával. Annak ellenére, hogy a fióktelep önálló cégforma, gazdasági önállósággal rendelkezik, nem jogi személy.

A perbeli okiratok tartalmával, az azokban foglalt adatok üzleti titok jellegével kapcsolatban kifejtették, hogy az ún. ... projekthez kapcsolódó dokumentumokból megállapíthatóak a projekt kivitelezésére vonatkozó adatok, a Konzorcium jogi felépítése, az együttműködés rendszere. Az iratok a jogi konstrukción túl technikai és gazdasági információkat is tartalmaznak. A konzorciumi megállapodás 6.3. pontjára, a vállalkozási szerződés 2. pontja alapján a Szerződési Feltételek 7. pontjában írt titokvédelmi klauzulára figyelemmel állították, hogy megtették a szükséges titokvédelmi intézkedéseket. A perbeli ábra részét képezte a pályázati ajánlatnak, ezért arra is vonatkozik a Szerződési Feltételek 7. pontja. A ... Kft. „f.a.” vezetőinek az I. rendű felpereshez intézett levelében olyan adatok szerepelnek az üzleti modellre és a struktúrára is vonatkozóan, amelyek ugyancsak üzleti titkot képeznek.

Álláspontjuk szerint a közbeszerzési eljárásban előírt nyilvánosság nem eredményezhet olyan adatokhoz való hozzáférést, amelyek megismerése az üzleti tevékenység végzése szempontjából az ajánlattevőknek aránytalan sérelmet okozna, a 2003. évi CXXIX. törvény (Kbt.) kommentárja szerint. A magyar jog és a közösségi szabályozás értelmében a közbeszerzési eljárás során is érvényesülnie kell a titokvédelemnek. A közbeszerzési eljárásban benyújtott ajánlattételi dokumentumok nem tekinthetők nyilvánosnak pusztán amiatt, hogy becsatolásra kerültek a közbeszerzési eljárásban.

Állították, hogy az alperes jogellenesen - feltehetően a kártérítési perben alperesként perben állt P... Bt.-től - szerezte meg a perbeli okiratokat, amelyek rá vonatkozó adatokat nem tartalmaznak, amellyel kapcsolatban utaltak az alperesnek a kártérítési perben tett nyilatkozatára, a P... Bt.-vel folytatott egyeztetés, majd perből való elengedése kapcsán. Vitatták, hogy az alperes jogszerűen, a felszámolótól, illetve pótmagánvádlóként a büntetőeljárás során szerezte be az

iratokat, mivel a felszámolóbiztos ezzel ellentétes tanúvallomást, illetve írásbeli nyilatkozatot tett, továbbá a büntetőeljárásban jegyzőkönyv készült volna az iratok kikéréséről, a másolatok kiadásáról. Álláspontjuk szerint a bizonyítási teher megfordult, az alperesnek kellett igazolnia, hogy jogszerűen jutott a dokumentumok birtokába.

Kifejtették, hogy az üzleti titkot tartalmazó okiratok jogellenes megszerzése önmagában jogsértés. Amennyiben azonban megállapítható az okiratok megszerzésének a jogszerűsége, azt kell vizsgálni a csatolt magánszakvélemény szerint, hogy érvényesül-e a magyar jogrendszerben az ún. célhoz kötöttség intézménye, a jogszerűen megszerzett okiratok csak arra a célra használhatóak-e fel, amely célból azokhoz hozzájuthatott.

Előadták azt is, hogy az alperes a konzorciumi megállapodást továbbadta két másik cég jogi képviselőjének, akik az iratot szintén felhasználták a felperesekkel szemben folyamatban lévő perükben, ami ugyancsak jogellenes volt.

Végül megjegyezték, hogy a perbeli okiratoknak a kártérítési perben való felhasználását engedélyezték, ezért jelen per alapvető célja egy kialakulni látszó jogszerűtlen gyakorlat elleni fellépés, annak megfékezése, hogy az üzleti titkot tartalmazó irat következmények és kontroll nélkül felhasználásra, továbbadásra kerüljön.

Álláspontjuk alátámasztására jogi magánszakvéleményt és annak kiegészítését csatolták.

Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

Arra hivatkozott, hogy a felperesek nem jelölték meg, hogy mi az a magatartás, amelynek jogellenessége nyilvánvaló, illetve azt, hogy mi a védendő érdekük, ami az üzleti titok megsértését jelenti. Álláspontja szerint a felperesek valódi célja a bizonyítás ellehetetlenítése a kártérítési perben.

Előadta, hogy a perbeli okiratokat zárt tárgyaláson csatolta, azokhoz jogszerűen hozzájuthatott, mivel a büntetőeljárásban pótmagánvádló, illetve a felszámolási eljárásban hitelező volt. Vitatta, hogy a perbeli okiratokat jogellenesen, a felperesek által megjelölt módon szerezte meg, ugyanakkor utalt arra is, hogy a P... Bt. - a ... Kft. tagjaként - titokgazdának minősült, az adatokkal jogszerűen rendelkezhetett. Bejelentette a 2012. szeptember 28-i tárgyaláson, hogy jogi képviselője a felszámolási eljárás alatt még működő adós telephelyén jutott hozzá iratokhoz, amelyekről fényképfelvételt készített.

Kifejtette azt is, hogy a közbeszerzési eljárásokban csatolt okiratoknak ezen okból nyilvánosnak kell lennie, és hivatkozott a Ptk. 81. § (3) bekezdésére is.

Hangsúlyozta, hogy a kártérítési perben a jogainak védelme érdekében használta fel az iratokat, amelyre valóban nem kért engedélyt, azonban hivatkozhatott azokra a polgári perben a szabad bizonyítás körében. Ezért nincs jogellenesség az iratok felhasználása kapcsán sem, nem sértette meg a perbeli felhasználással a felperesek üzleti titkait. Rámutatott, hogy a felperesek az üzleti titkot tartalmazó okiratoknak nem az üzleti életben, hanem a perben bizonyítékként való felhasználását kérik megtiltani. Hivatkozott az Alaptörvény 28. §-ára, amely szerint a jogszabály értelmezése során a józan ész, a közjó céljainak szem előtt tartásával kell eljárni. Álláspontja szerint nem akadályozhatják meg a felperesek, hogy az

alperes felhasználja a számukra hátrányos tartalmú iratokat, amelyekkel azt kívánja bizonyítani az általa indított perben, hogy a felperesi magatartás folytán kár érte. Vitatta az üzleti titok megtartására vonatkozó méltányos érdek fennállását is.

Az elsőfokú bíróság a 2012. október 12-én kelt 7.G.40.205/2011/36. számú ítéletében a keresetet elutasította, és kötelezte a felpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 127.000,- Ft perköltséget.

Határozatának indokolása szerint perbeli legitimáció hiányában utasította el a II. rendű felperes keresetét; álláspontja szerint ugyanis a perbeli okiratok körében a II. rendű alperes nem volt szerződő fél, nem volt a levél címzettje és a szervezeti ábra sem az ő felépítését mutatta, ezért nem támaszthatott igényt az alperessel szemben személyhez fűződő jog megsértése miatt, függetlenül attól, hogy az iratok tartalma üzleti titoknak minősül-e.

Az elsőfokú bíróság osztotta ugyan a felperesi álláspontot abban, hogy közbeszerzéshez kapcsolódó egyes szerződések nem minősülnek automatikusan nyilvánosnak, mégsem fogadta el a kereseti érvelést a perbeli okiratokban foglalt adatok üzleti titok jellegével kapcsolatban a konzorciumi megállapodásban szereplő adat tekintetében, ami a konzorcium vezetőjére vonatkozott, sem pedig a konzorciumi tagok feladat- és felelősség-megosztását mutató adatok esetén. Álláspontja szerint a sérelmezett levél, valamint a vállalkozási szerződésnek a kártérítési perben becsatolt két oldala valóban tartalmazhattak olyan adatokat, amelyek nyilvánosságra hozatalával felmerülhetett az I. rendű felperes érdekeinek a sérelme, azonban nem volt ismert az I. rendű felperes eljárása az adatok titokban maradása érdekében, az sem, hogy a szerződés tartalmazott-e titokvédelmi záradékot.

Az I. rendű felperes keresetét annak bizonyítottsága hiányában találta alaptalannak az elsőfokú bíróság, mivel az őt terhelő bizonyítási kötelezettség ellenére sem igazolta, hogy az alperes tisztességtelen módon szerezte meg a per tárgyát képező okiratokat. Megállapította ugyanakkor, hogy az alperes nem jogellenesen jutott hozzá azokhoz, mivel lehetősége volt a büntetőeljárás során pótmagánvádlóként iratbeszerzésre. Azt is leszögezte, hogy az iratokat jogszerű cél érdekében, bizonyítási eszközként használta fel az alperes a kártérítési perben, ami nem minősült nyilvánosságra hozatalnak, illetve visszaélésszerű joggyakorlásnak a Tptv. 4. § (1) bekezdése, a Ptk. 81. § (1) bekezdése, a Pp. 3. § (1), (5) bekezdései, 164. § (1) bekezdése szerint.

Rögzítette végül az elsőfokú bíróság, hogy alperesi jogsértés hiányában nem vizsgálta a további jogkövetkezmények alkalmazhatóságát.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperesek nyújtottak be fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatását és a kereset szerinti döntés hozatalát, másodlagosan a hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalásra utasítását kérték.

Arra hivatkoztak, hogy a II. rendű felperes rendelkezik perbeli legitimációval, mivel a fióktelepnek nincs önálló jogi személyisége az 1997. évi CXXXII. törvény (Fktv.) értelmében. A szabályozás rendszeréből megállapítható, hogy a fióktelep és az anyacég között olyan komplex alá- és fölérendeltségi viszony van, amely miatt a

felperesek üzleti titkai nem választhatóak el egymástól, a II. rendű felperes az érintett üzleti titkok jogosultjának minősül.

Kifejtették, hogy az elsőfokú bíróság tévesen határozta meg a felek bizonyítási kötelezettségeit, és megalapozatlanul alkalmazta annak következményeit, mivel az alperest terhelte a perben annak bizonyítása, hogy jogszerűen szerezte be a felperesek által sérelmezett iratokat. Iratellenes annak rögzítése az ítéletben, hogy az alperes a büntetőeljárásban való iratbeszerzésre hivatkozott. Álláspontjuk szerint bizonyították, hogy az alperes jogszerűen sem a büntetőeljárásban, sem a felszámolótól nem szerezte be az iratokat, amelyek nem az alperesre vonatkoznak, ezért jogszerűen nem lehettek a birtokában.

Rámutattak, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta feltárni a per tárgyát képező iratok beszerzésének forrását, csupán annyit rögzített az ítéletében, hogy az alperes pótmagánvádlóként azokhoz hozzájuthatott a büntető ügyben.

Állították, hogy az elsőfokú eljárásban igazolták a szükséges titokvédelmi intézkedések megtételét, valamennyi perbeli okirat tekintetében.

Vitatták, hogy nem minősül üzleti titoksértésnek a bizonyítási kötelezettség keretében való felhasználás. Fenntartották, hogy az alperes nem használhatta volna fel az okiratokat a kártérítési perben, akkor sem, ha azokhoz jogszerűen jutott hozzá, amelyet magánszakértői vélemény is igazol. Az iratok célhoz kötött felhasználása csak a dokumentumokban érintett személyek jóváhagyásával lehet jogszerű.

Sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy nem csak a perbeli felhasználást, hanem azt is kifogásolták, hogy az alperes két további cégnek is átadta a konzorciumi megállapodást, és azt bizonyították is.

Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 221. § (1) bekezdésében meghatározott kötelezettségét, amikor indokolás nélkül mellőzte a felperesek által csatolt magánszakértői vélemények értékelését, a BH 2012/175. számú eseti döntésben, a Pp. 166. § (1) bekezdésében foglaltakkal szemben. Sérült az elsőfokú eljárásban a Pp. 3. § (3) bekezdése is, mivel az elsőfokú bíróság csak általánosságban adott tájékoztatást a bizonyítási kötelezettségre, és nem reagált a felperesek nyilatkozatára, ami arra vonatkozott, hogy a bizonyítási kötelezettségüknek eleget tettek, a bizonyítás az alperest terheli.

A 14.Gf.40.555/2012. számú másodfokú eljárásban a 3. sorszámú, majd az 5. sorszámú előkészítő irataikban nyilatkoztak arról is, hogy a nyomozóhatóság a csődbüntett miatt indult büntetőeljárást megszüntette a 2010. október 19-i határozatával. Megállapítható, hogy a per tárgyát képező iratok - legalább részben - nem a büntetőeljárásból származnak, ugyanis annak iratanyagában nem szerepelt sem a sérelmezett levél, sem a Konzorcium felépítését bemutató ábra. Hangsúlyozták, hogy az sem igazolt, hogy a konzorciumi megállapodás, illetve a vállalkozási szerződés a büntetőeljárás irataiból származott, és közömbös, hogy azok elvi szinten beszerezhetőek lettek volna a büntetőeljárás iratai közül. Fenntartották, hogy a felszámolótól való iratbeszerzés sem került bizonyításra a perben.

Csatolták dr. **Sz. I.** jogi szakvéleményét a bizonyítási teher megosztásának egyes kérdéseiről, általánosságban, továbbá a perre konkrétan, amely alátámasztja, hogy a lehetőségeikhez képest teljes körűen eleget tettek a bizonyítási

kötelezettségüknek, míg az alperes az üzleti titokra, annak megszerzésére és felhasználására vonatkozóan rá háruló bizonyítást nem teljesítette.

Arra az esetre, ha a másodfokú bíróság elfogadná az alperesi álláspontot a közbeszerzési eljárás iratainak automatikusan nyilvános jellegével kapcsolatban, illetve ha nem osztaná a felperesek érvelését az iratok jogosulatlan beszerzésével kapcsolatos bizonyítási teherre, kérték az EUMSz 267. cikk (2) bekezdése alapján előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság eleget tett az indokolási kötelezettségének, és a Pp. 3. § (3) bekezdése szerinti tájékoztatási feladatának is a 26. sorszámú jegyzőkönyvben, a felperesek azonban nem tettek bizonyítási indítványt. Tévesen hivatkoztak az alperes bizonyítási kötelezettségére olyan tény vonatkozásában, aminek bizonyítása őket terheli. Rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság által helyesen meghatározott bizonyítási teher ellenére a felperesek nem éltek megfelelő bizonyítási indítvánnyal, nem kérték azt sem, hogy a bíróság szerezzé be a büntetőügy iratait. A Pp. 177. § (1) bekezdése szerint az általuk csatolt jogi magánszakvélemények csak a fél előadásának minősülnek, illetve jogkérdésre vonatkoznak.

Előadta, hogy tényelőadásának valóban hiányossága, hogy nem jelölte meg pontosan a négy irat beszerzésének a módját, de ennek az az oka, hogy a felszámolást megelőzően a ... Kft.-vel egy évig, és a felszámolóval is többször tárgyalt, két büntetőeljárás is folyamatban volt, a több mint három évig folyó különböző eljárások miatt nem tudta pontosan megjelölni, hogy melyik iratot honnan szerezte meg. Állította, hogy azokhoz nem jogtalanul jutott hozzá.

Előadta, hogy perbeli nyilatkozata egyértelmű volt az elsőfokú eljárás során, miszerint semmilyen okiratot nem adott át más ügyvédnek más perrel kapcsolatosan.

Egyetértett azzal az ítéleti megállapítással is, hogy csak az I. rendű felperesnek volt perbeli legitimációja a Ptk. 85. § (1) bekezdése szerint, a II. rendű felperes legfeljebb beavatkozóként vehetett volna részt az ügyben, a fióktelep pernyertességének előmozdítása érdekében.

A Fővárosi Ítéltábla a 2013. május 16-án kelt 14.Gf.40.555/2012/6. számú ítéletében - kiegészített tényállás és részben módosított indokolás mellett - helybenhagyta az elsőfokú bíróság ítéletét és kötelezte a felpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg az alperesnek 50.000,- Ft + áfa másodfokú perköltséget.

Határozatának indokolása szerint a felperesek által 2011. június 22-én 4/F/13. alatt csatolt melléklet alapján megállapítható volt, hogy az alperes jogi képviselője átadta a konzorciumi szerződést dr. **K.-N. Gy.** ügyvéd részére, abból a célból, hogy azt ügyfele másik kártérítési perben felhasználhassa.

A felperesek által megjelölt két kereseti jogcím közül piaci magatartás hiányában nem fogadta el a Tpv. 4. §-át, a Tpv. tárgyi hatályára figyelemmel. A Ptk. 81. § (1) bekezdése tekintetében megállapította, hogy a keresetben megjelölt négy dokumentum üzleti titoknak minősült a Ptk. 81. § (2) bekezdése szerint, azonban

nem volt jelentősége, hogy az alperes milyen úton szerezte meg a felperesek üzleti titkát képező dokumentumokat. Arra a következtetésre jutott, hogy a perbeli iratok bírósági eljárásban való felhasználása nem minősült nyilvánosságra hozatalnak, a bizonyítékként való felhasználás a per során nem volt visszaélésnek tekinthető. Abban a körben sem volt más következtetés levonható a másodfokú bíróság szerint, hogy az alperes jogi képviselője átadta a konzorciumi szerződést a II. rendű felperessel hasonló perben álló más társaságok jogi képviselőjének, perbeli felhasználás céljára.

Rögzítette végül, hogy nem foglalt állást a II. rendű felperes perbeli legitimációjával kapcsolatban, mivel azt jogi álláspontjára tekintettel szükségtelennek tartotta.

A felperesek felülvizsgálati kérelme folytán a Kúria a 2014. március 11-én kelt Gfv.VII.30.309/2013/3. számú végzésével a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezte, és a másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. Megállapította, hogy az I-II. rendű felpereseknek 133.500,- Ft felülvizsgálati eljárási költsége merült fel.

Határozatának indokolásában rögzítette, hogy a másodfokú bíróság megállapította ugyan a perbeli dokumentumok tekintetében, hogy azok üzleti titoknak minősülnek, de nem vizsgálta, hogy azok melyik felperes személyéhez fűződnek, amely jogkérdésnek jelentősége van a II. rendű felperes keresetösségi joga és a kártérítési perben adott hozzájárulásának jogi megítélése szempontjából. Megállapította továbbá, hogy a másodfokú bíróság tévedett, amikor úgy foglalt állást, hogy a felperesek a keresetükben a jogsértés körében annak megállapítását is kérték, hogy az alperes az üzleti titkot jogosulatlanul adta tovább harmadik személyek számára. A másodfokú bíróságnak a Pp. 246. §-a szerint értékelnie és vizsgálnia kellett volna, hogy a felperesek először a fellebbezésükben hivatkoztak az üzleti titok továbbadásának jogellenességére, a kereset részét képező jogellenes magatartásként.

A másodfokú ítéletnek a Ptk. 81. §-ával kapcsolatban kifejtett jogi érveléséből egyetértett a Kúria azzal, hogy nem minősül az üzleti titok nyilvánosságra hozatalának annak peres eljárásban bizonyítékként történő becsatolása, mivel peres eljárásban nem egy előre nem meghatározható kör, hanem csak meghatározott személyek szerezhetnek tudomást a peranyag tartalmáról. Egyetértett a tiltott visszaélés tekintetében azzal is, hogy nem hivatkozhat alappal a személyhez fűződő jogok megsértésére a fél, ha a bizonyításra köteles ellenérdekű fél ezen kötelezettségének teljesítése körében használja fel a birtokába jutott üzleti titkot tartalmazó okiratot, ugyanakkor leszögezte, hogy mindez csak abban az esetben jelenthető ki, ha a perben eljáró fél üzleti titkáról van szó. Megállapította, hogy ebben a körben lényeges tényállási elemek maradtak felderítetlenül és értékelés nélkül a másodfokú eljárásban, amikor a Fővárosi Ítéltábla nem vizsgálta, hogy a négy dokumentum csak az I. rendű felperes személyéhez fűződő vagy mindkét felperes közös üzleti titka. Rögzítette, hogy amennyiben közös üzleti titokról van szó, a II. rendű felperes nem hivatkozhat jogszerűen annak megsértésére, a kártérítési perben félként eljárva tett hozzájáruló nyilatkozata miatt a perbeli felhasználáshoz. Amennyiben az üzleti titok csak az I. rendű felperes személyéhez köthető, avagy közös üzleti titoknak minősül, vizsgálni kell, hogy a II.

rendű felperesnek a kártérítési perben tett hozzájáruló nyilatkozata az I. rendű felperes nevében tett nyilatkozatnak is tekinthető-e, amennyiben igen, ez kizárja a visszaélés megállapíthatóságát.

Rámutatott a Kúria arra is, hogy amennyiben tárgyat képezheti a másodfokú eljárásnak az üzleti titok továbbadását jelentő magatartás, nem azt kell vizsgálni, hogy a harmadik személyek milyen célra használták fel az iratokat, hanem azt, hogy az alperes jogszerűen továbbadhatta-e azokat, mivel ezzel már nem a saját perbeli védekezését gyakorolta.

Leszögezte, hogy a Tpvt. 4. §-a szerinti jogsértés tekintetében is vizsgálni kell az alperes magatartását, az üzleti titok megszerzésével, annak esetleges tisztességtelenségével kapcsolatban, ami piaci magatartás körébe tartozik. Egyedül az üzleti titok peres vagy nemperes eljárásban való felhasználása a félként résztvevő jogosulttal szemben, ami nem tekinthető piaci magatartásnak, és nem merülhet fel a Tpvt. 4. §-a szerinti tisztességtelen felhasználás kérdése. Utalt arra is, hogy a peres eljárásban részt vevő fél hozzájárulása az üzleti titok perben való felhasználásához azt is eredményezi, hogy lemondott annak lehetőségéről, hogy később az üzleti titok tisztességtelen módon történő megszerzésére hivatkozhasson az adott perbeli felhasználás körében. Erre ugyancsak vonatkozik a Ptk. 81. §-a alapján visszaélésnek minősülő magatartással összefüggésben kifejtett álláspontja.

A felpereseknek az EUMSZ 49., 54. cikkeiben szabályozott letelepedés szabadságára, valamint az Alapjogi Charta 7., 9. és 16. cikkeinek sérelmére való hivatkozása körében a Kúria rögzítette a Charta 51. cikk (1)-(2) bekezdései, az EUSZ 6. cikk (1) bekezdése alapján, hogy a tagállamok csak annyiban címzettjei a Charta rendelkezéseinek, amennyiben az Unió jogát hajtják végre, illetve hogy a Charta rendelkezései nem terjesztik ki az Uniónak a Szerződésekben meghatározott hatásköreit. Az Európai Unió Bíróságának nincs hatásköre annak a jogi helyzetnek az elbírálására, amely nem tartozik az uniós jog alkalmazási körébe, és nem alapozhatják meg hatáskörét önmagukban a Charta felhívott rendelkezései sem.

A Kúria elutasította a felpereseknek az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezése iránt előterjesztett kérelmét a Pp. 155/A. §-a alapján, mivel a felmerült jogkérdésekben, a jogvita eldöntéséhez nem volt szükség az uniós jog értelmezésére, és helyesnek találta a perben eljáró bíróságok eljárását is ebben a körben. Leszögezte, hogy a felperes által kért jogvédelmet hatékonyan biztosítják a Ptk. és a Tpvt. hivatkozott rendelkezései, továbbá hogy a perben nem volt vitás az uniós jog értelmezése, a tényállás egyes elemeit nem a letelepedés szabadsága, hanem az üzleti titoksértés körében kellett megfelelően minősíteni.

A megismételt eljárásra nézve meghagyta a másodfokú bíróságnak, hogy vizsgálja egyrészt azt, hogy a perbeli üzleti titkok mely felpereshez köthetőek, ennek tükrében foglaljon állást a II. rendű felperesnek a kártérítési perben tett hozzájáruló nyilatkozata hatályáról. Előírta annak vizsgálatát is, hogy az üzleti titok továbbadása vizsgálható-e érdemben a jogszabálysértés körében a Pp. 246. §-a szerint, továbbá hogy - a hozzájáruló nyilatkozat hatályával kapcsolatos döntéstől függően - megállapítható-e az üzleti titok tisztességtelen megszerzése az alperes részéről a Tpvt. 4. §-a szerint.

A felperesek a megismételt eljárásban a 2014. november 4-én kelt beadványukban észrevételeket tettek, amelyben elsőként azt emelték ki, hogy a Kúria a végzésében a Pp. 275. § (5) bekezdése szerint kötelező utasításokat adott a másodfokú bíróságnak az új eljárás lefolytatására vonatkozóan, a határozatában megfogalmazott kérdések szerint kell lefolytatni a korlátozott bizonyítási eljárást.

Kifejtették, hogy a hatályon kívül helyező végzés nem érintette a másodfokú ítélet azon megállapítását, ami a perbeli iratok üzleti titok jellegére vonatkozott, ezért ez a kérdés nem merülhet fel vitásként a megismételt eljárásban. Fenntartották a keresetlevelük 2.2. pontjában, a fellebbezésük I. pontjában kifejtett érvelésüket azzal kapcsolatban, hogy a perbeli iratok mindkét felperes üzleti titkát képezték, a köztük fennálló szoros gazdasági és szervezeti együttműködés miatt, továbbá mivel az I. rendű felperes a II. rendű felperes fióktelepeként, a II. rendű felperes által alkalmazott és használt know-how-ra támaszkodott a projekt kivitelezése során.

Hangsúlyozták, hogy a Kúria elfogadta érvelésüket a versenytársról való információszerzés mint piaci magatartás körében, és kimondta, hogy a Tptv. 4. §-a alapján is vizsgálni kell az alperes magatartását az üzleti titok megszerzésének tisztességtelensége tekintetében. Utaltak a felülvizsgálati kérelem IV.2.2., IV.2.3. pontjaira, a fellebbezés II.1. pontjára és a 2013. április 10-én kelt előkészítő iratuk 2-4. pontjaira, amelyek bizonyítják az üzleti titkaikat képező iratok jogellenes megszerzését az alperes részéről. Fenntartották álláspontjukat az alperesre háruló bizonyítási kötelezettséggel kapcsolatban is, és arra az esetre, ha a másodfokú bíróság nem osztja álláspontjukat, visszautaltak a felülvizsgálati kérelmükre, a másodfokú eljárás során tett indítványukra az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezése érdekében.

Az üzleti titkot képező iratoknak a kártérítési perben történő felhasználásával kapcsolatban azt emelték ki a Kúria végzése alapján, hogy az I. rendű felperes üzleti titkai sérültek azzal, hogy azokat az alperes más peres felek közti eljárásban használta fel, olyan perben, amelyben az I. rendű felperes nem vett részt. Hangsúlyozták, hogy az I. rendű felperes nem járult hozzá üzleti titkainak a kártérítési perben bizonyítékként való felhasználásához, a II. rendű felperes pedig azzal engedélyezte az általa megjelölt iratok felhasználhatóságát, hogy az nem jelenti az alperessel szembeni jogáról, igényéről való lemondást.

Álláspontjuk szerint a II. rendű felperes utólag megtett nyilatkozata kizárólag az iratok kártérítési perben történő felhasználására vonatkozott, abból a célból, hogy ne akassza meg a kártérítési pert. A hozzájárulás nem értékelhető az I. rendű felperes nevében tett joglemondó nyilatkozatnak, a Ptk. 207. § (4) bekezdése szerint, továbbá amiatt sem, mert a személyhez fűződő jogokat csak személyesen lehet érvényesíteni. Kifejtették, hogy érvelésüket alátámasztják az Fktv. 4. § (2) bekezdésében, 3. § (1a) bekezdésében foglalt rendelkezések is.

Állították, hogy a II. rendű felperes sem mondott le a perbeli igényéről, jogfenntartással tette meg a hozzájáruló nyilatkozatát a kártérítési perben, ezért az is kétséges, hogy a II. rendű felperes ne hivatkozhatna jelen perben a kártérítési perben történt iratcsatolással megvalósult üzleti titoksértésre.

Az üzleti titok jogellenes továbbadása körében előadták, hogy az alperes jogi képviselője a képviseletének ellátása során beszerzett vagy kapott iratokat adta tovább más társaságok jogi képviselői részére, amelyre nem volt jogosult. Az

alperes nem adhatta tovább a konzorciumi szerződést, amelyet az átadás célja sem tesz jogszerűvé. Hangsúlyozták, hogy az irat úgy jutott el az alperes jogi képviselőjéhez, hogy az alperes nevében járt el különböző eljárásokban. Helytálló a Kúria végzése az eredetileg előterjesztett kereseti kérelmek és a jogsértés megállapításainak jogkövetkezményei tekintetében, azonban az elsőfokú eljárásban a végleges, kiegészített kereseti kérelmük szerint - perbeli nyilatkozataik tartalma alapján - kérték a jogsértés megállapítását is az üzleti titkot tartalmazó iratok továbbadása miatt, a 2011. június 20-án, majd a 2012. április 2-án kelt előkészítő irataikban, a 7.G.40.205/2011/23. számú jegyzőkönyvben foglalt nyilatkozatukkal, a 2012. május 9-i tárgyaláson tett kijelentésükkel, valamint a 7.G.40.205/2011/26. számú jegyzőkönyv 3. oldal ötödik bekezdésének tanúsága szerint. A Pp. 146. § (1) bekezdésének második mondata alapján megváltoztatták a keresetüket, amelyet az elsőfokú bíróság nem vizsgált az ítéletében, ezért azt a fellebbezésükben sérelmezték. Mivel az elsőfokú eljárásban is hivatkoztak a kereset részét képező jogellenes magatartásként az üzleti titok továbbadásának a jogellenességére, a Kúria iránymutatása alapján nincs akadálya az elsőfokú eljárásban előadott kérelem és nyilatkozat vizsgálatának a másodfokú eljárásban.

Bejelentették egyúttal, hogy a csatolt okiratok szerint jogerősen befejeződött a kártérítési per, az elsőfokú bíróság a 2014. június 24-én kelt 12.G.40.398/2010/115. számú ítéletében elutasította a keresetet, ami a perköltségre vonatkozó rendelkezés kivételével 2014. szeptember 2-án jogerőre emelkedett. A másodfokú bíróság a 2014. október 29-i tárgyaláson helybenhagyta az elsőfokú ítéletnek a perköltségre vonatkozó rendelkezését is.

A másodfokú eljárásban a 2014. december 5. napján benyújtott iratukban bejelentették, hogy perköltség igényük az eljárás egyes szakaszaiban felmerült ügyvédi munkadíjakból, a fordítási költségekből, a magánszakértői vélemények beszerzésének költségeiből összesen 50.891.300,- Ft, pernyertességük esetére. Az EUSz 19. cikk (1) bekezdése, 49. cikke, 4. cikk (3) bekezdése, az Alapjogi Charta 47. cikke alapján állították, hogy amennyiben jogi képviselőjükkel és a szükséges jogi tanácsadással összefüggésben felmerült, tényleges és igazolt költségekhez képest lényegesen alacsonyabb összeg megtérítésére lennének jogosultak, lehetetlenné tenné jogaik megfelelő gyakorlását, a megfelelő pervitelt, ami nem egyeztethető össze a letelepedés és a vállalkozás szabadságával, a hatékony jogvédelem követelményével. Kérték a per tárgyalásának a felfüggesztésével előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését az EUMSZ 267. cikke, a Pp. 155/A. § (2) bekezdése alapján, a beadványuk 4.3. pontjában megfogalmazott kérdés megfogalmazásával, miszerint az EUMSZ-nek a letelepedés és szolgáltatás-nyújtás szabadságára vonatkozó szabályait, illetve a Charta megjelölt rendelkezését lehet-e úgy értelmezni, hogy a tagállami szabályozás lehetővé teheti peres eljárásban a bíróság számára a fél tényleges és igazolt költségének mérséklését.

Az alperes a megismételt eljárásban az addig tett nyilatkozatait fenntartotta, és kiemelte, hogy a Ptk. 350. § (1) bekezdése szerint nem vonatkozik a perbeli megállapításra a kárigény esetén irányadó szabály, ami kimondja a megbízott magatartásáért való felelősséget.

Álláspontja szerint - a perben való felhasználáshoz hasonlóan - okiratnak a felszámolási eljárásban való felhasználása sem jogellenes, az az igényérvényesítés törvényes eszköze. A Pp. 2. § (3) bekezdése elsőbbséget élvez az általános titoktartási kikötéssel szemben.

Fenntartotta, hogy nem szerzett be adatokat a felperesek üzleti titkairól, továbbá hogy nincs tudomása az okiratok mikénti beszerzéséről korábbi jogi képviselője által, irattára sem tartalmaz iratátadásra vonatkozó adatot a megbízási szerződést követően a volt képviselőnek. Bejelentette, hogy korábbi képviselőjétől nem szerezhető be erre vonatkozó információ, mert időközben elhunyt.

Megbízottja kiválasztásában és utasításokkal való ellátásában nem terheli mulasztás, amelyre nézve szükség esetén indítványozta a Komárom Megyei Ügyvédi Kamara megkeresését, korábbi ügyvédje munkásságának rövid szakmai véleményezésére.

Végül utalt arra, hogy a Kúria végzése nem állapított meg javára képviseleti díjat, de a 2014. december 11-i másodfokú tárgyaláson nem kérte annak kiegészítését.

Álláspontja szerint nincs szükség előzetes döntéshozatali eljárásra a perköltség körében.

A Fővárosi Ítéltábla leszögezi, hogy a Kúria előírásainak megfelelően, a Gfv.VII.30.309/2013/3. számú határozatban meghagyott utasítások szerint kellett eljárnia a megismételt másodfokú eljárásban.

Elsőként azt az eljárásjogi kérdést vizsgálta a másodfokú bíróság, hogy a Pp. 247. § (1) bekezdése szerint volt-e perjogi akadálya az üzleti titok továbbadására vonatkozó jogsértés érdemi vizsgálatának a másodfokú eljárásban.

Rögzíti az elsőfokú eljárás iratai alapján, hogy a felperesek - annak ellenére, hogy több beadványukban is utaltak az alperesi jogi képviselő által megvalósított továbbadásra a konzorciumi szerződés tekintetében - a 2012. április 10-én 24. sorszámon benyújtott keresetmódosítás szerint annak megállapítását kérték a bíróságtól a Ptk. 84. § (1) bekezdésének a) pontja, a Tpv. 86. § (2) bekezdésének a) pontja alapján, hogy az alperes megsértette az üzleti titkaikat azzal, hogy az 5.G.40.398/2010. számú polgári perben felhasználta a konzorciumi megállapodást, a vállalkozási szerződést, a 2006. augusztus 23-án kelt levelet, valamint a konzorciumra vonatkozó különböző neveket és funkciókat feltüntető ábrát, a 2010. december 9-én kelt előkészítő irata benyújtásával, illetve a 2011. szeptember 13-i tárgyaláson való csatolással, kérték továbbá az alperes eltiltását a további jogsértéstől a Ptk. 84. § (1) bekezdés b) pontja, a Tpv. 86. § (2) bekezdés b) pontja alapján akként, hogy az előző pontokban felsorolt iratokat a jövőben sem peres eljárásban, sem egyéb eljárásokban ne használhassa fel a felperesek hozzájárulása nélkül (1. pont 1.1., 1.2. alpontok).

Rámutat az Ítéltábla arra is, hogy a 24. sorszámu beadvány 4. oldala a petitummal összhangban tartalmazta a felperesek kereseti tényállítását. Egyértelmű továbbá az irat 13. oldalán található nyilatkozat is, ami a beadvány 1. pontja szerinti „csekély mértékben” módosított kereseti kérelemre vonatkozott.

A felperesek az elsőfokú tárgyalás berekesztését megelőző 2012. szeptember 28-i

tárgyaláson a kereseti kérelmüket változatlan formában fenntartották, a jogsértés megállapításának körében egyedül a perbeli felhasználásra hivatkoztak az alperes részéről (7.G.40.205/2011/35. tárgyalási jegyzőkönyv 6. oldala).

Rámutat a Gfv.VII.30.309/2013/3. számú végzés indokolására is, amelyben a Kúria is kimondta, hogy tévedett a másodfokú bíróság azzal, hogy a felperesek a keresetükben kérték annak megállapítását is a jogsértés körében, hogy az alperes az üzleti titkot jogosulatlanul adta tovább harmadik személyek számára. A peranyag szerint a felperesek nem ebben a tekintetben, hanem a jogsértés megállapításának jogkövetkezményeként terjesztettek elő határozott kereseti kérelmet az üzleti titok továbbadásától való eltiltás iránt. A felperesek a fellebbezésükben hivatkoztak először az üzleti titok továbbadásának jogellenességére, a kereset részét képező jogellenes magatartásként.

Rámutat az Ítéltábla az iránymutató bírósági gyakorlat alapján arra is, hogy üzleti titok megsértése tárgyában indított perben mind a kereseti kérelemnek, mind az annak helyt adó ítélet rendelkező részének elengedhetetlen tartalmi eleme az üzleti titok mibenlétének konkrét megjelölése, amelyre nézve a jogsérelem megállapításra kerül; az üzleti titoksértés pontos megnevezése nélkül nem állapítható meg a sérelem. A felperes köteles megjelölni a keresetében, hogy az alperes konkrétan milyen tény, adat, információ, illetve megoldás tekintetében sértette meg az üzleti titkát, és ennek megállapítását, illetve szükség esetén jogkövetkezményei levonását kell kérnie (BDT 2012/2720.).

Megállapítható ezért, hogy a Pp. 247. § (1) bekezdése szerint nem kellett és nem is lehetett érdemben vizsgálni a másodfokú eljárásban az alperes esetleges jogsértő magatartását az üzleti titkot tartalmazó okirat, a konzorciumi szerződés továbbadása körében, mivel a felperesek nem terjesztettek elő határozott kereseti kérelmet az elsőfokú eljárásban ennek megállapítása iránt.

Abban a kérdésben, hogy melyik felpereshez köthető a perbeli négy okirat, az azokban foglalt üzleti titok, a másodfokú bíróság elsőként a dokumentumok tartalmának üzleti titok jellegére mutat rá, ahogy ezt tette a 14.Gf.50.555/2012/6. számú határozatában is.

Az üzleti titok fogalmát a Ptk. 81. § (2) bekezdése adja meg, miszerint üzleti titok a gazdasági tevékenységhez kapcsolódó minden olyan tény, információ, megoldás vagy adat, amelynek nyilvánosságra hozatala, illetéktelen által történő megszerzése vagy felhasználása, a jogosult jogszerű pénzügyi, gazdasági vagy piaci érdekeit sértené, vagy veszélyeztetné, és amelynek titokban tartása érdekében a jogosult a szükséges intézkedéseket megtette.

Ismét rögzíti a Fővárosi Ítéltábla, hogy a perbeli vállalkozási szerződés 2. pontja szerint irányadóak volt a közbeszerzési eljárásban keletkezett dokumentumok, azaz a Szerződéses Feltételek 7. pontjában foglalt titokvédelmi klauzula, és az kiterjedt az ajánlati dokumentáció részét jelentő szervezeti ábrára is, amit a felperesek mint know-how-t saját szellemi terméküknek tekintettek, annak üzleti titok jellegét a másodfokú bíróság változatlanul elfogadta.

Az Ítéltábla szerint a perbeli négy irat, azaz azokban foglalt üzleti titok nem csak az I. rendű felpereshez, hanem mindkét felpereshez köthető volt az Fktv.-nek a perbeli időszakban hatályos rendelkezései szerint. Elfogadta a felperesek megalapozott érvelését a külföldi vállalkozás anyacég és a fióktelepének működésére alapítottnak, amelyet kifejtettek a keresetben és fenntartottak a fellebbviteli szakaszban is.

Az Fktv. irányadó rendelkezései közül a 2. §-a kimondta, hogy e törvény alkalmazásában:

a) külföldi vállalkozás: a Magyar Köztársaság államterületén kívül székhellyel rendelkező, főtevékenységként vállalkozási tevékenységet folytató jogi személy, jogi személyiséggel nem rendelkező szervezet, a III. fejezet vonatkozásában, továbbá más olyan vállalkozó is, aki külföldön céggel rendelkezik, illetve gazdasági nyilvántartásban szerepel;

b) fióktelep: a külföldi vállalkozás jogi személyiséggel nem rendelkező, gazdálkodási önállósággal felruházott olyan szervezeti egysége, amelyet önálló cégformaként a belföldi cégnyilvántartásban a külföldi vállalkozás fióktelepeként bejegyeztek.

A 3. § (1) bekezdése szerint külföldi vállalkozás a Magyarországon nyilvántartásba vett fióktelepe, illetve fióktelepei útján (a továbbiakban: fióktelep) belföldön e törvény rendelkezései szerint vállalkozási tevékenység végzésére jogosult; ennek során a fióktelep tevékenységével összefüggésben - ha törvény másként nem rendelkezik - a fióktelep jár el a hatóságokkal és harmadik személyekkel szemben fennálló jogviszonyokban, valamint a külföldi vállalkozás más fióktelepeivel fennálló kapcsolatokban.

A 4. § (1) bekezdése szerint a fióktelep a cégnyilvántartásba való bejegyzéssel jön létre, a vállalkozási tevékenységet a cégbejegyzést követően kezdheti meg.

A 10. § (1) bekezdése értelmében a fióktelep nem folytathat a külföldi vállalkozás nevében képviselői tevékenységet. A (2) bekezdés szerint pedig a külföldi vállalkozás a fióktelep cégneve alatt szerzett vagyonról, jogokról, illetve vállalt kötelezettségekről saját cégneve alatt csak a fióktelep megszűnésekor, illetve az e törvényben meghatározott fizetésképtelenségi eljárások során, valamint a fióktelep cégneve alatt szerzett vagyonnal, jogokkal, kötelezettségekkel összefüggésben külföldön indított eljárások során rendelkezhet.

Az Fktv. 11. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a külföldi vállalkozás folyamatosan köteles biztosítani a fióktelep működéséhez, a tartozások kiegyenlítéséhez szükséges vagyont. A külföldi székhelyű vállalkozás és a fióktelep egyetemlegesen és korlátlanul felel a fióktelep tevékenysége során keletkezett tartozásokért.

Rámutat a másodfokú bíróság az Fktv.-hez fűzött indokolásra is, amely szerint az 1994. évi I. törvénnyel kihirdetett Európai Megállapodásban foglalt letelepedéshez való jog ebben vonatkozásban azt jelenti, hogy a szerződésben részes másik állam területén önálló vállalkozóként, illetve leányvállalat, fiók- vagy képviselő létrehozásával lehet gazdasági tevékenységet folytatni. Az Fktv. a hatályos magyar joganyagnak azt a hiányosságát hivatott pótolni, ami külföldi székhelyű

vállalkozások magyarországi fiókalapítására vonatkozott, és amit a Gazdasági Együttműködési és Fejlesztési Szervezettel kötött csatlakozási szerződés kötelezettségként előírt. A törvény az üzletszerű gazdasági tevékenység végzése céljából történő letelepedés (a gazdasági célú letelepedés) fióktelep formájában történő megvalósítását szabályozza.

Rögzíti az indokolás, hogy a törvény keretjogszabály, a fióktelep útján Magyarországon végzendő vállalkozási tevékenység kereteit tartalmazza (a fióktelep létrehozatalának feltételeit és a fióktelep jogi státuszát), figyelemmel arra is, hogy a fióktelep belső szervezeti működését, a cégközponttal való kapcsolatát a külföldi vállalkozás szabályozza.

A külföldi vállalkozás magyarországi fióktelepe a külföldi vállalkozás (anyacég/cégközpont) jogi személyiséggel nem rendelkező olyan magyarországi szervezeti egysége (telephelye), ami a cégnyilvántartásba való bejegyzéssel jön létre, és amely útján a külföldi cég Magyarországon vállalkozási tevékenységet folytathat.

Az üzleti kapcsolatok kiépítésének egyszerűsítése és az igényérvényesítés megkönnyítése érdekében került előírásra, hogy a fióktelep jár el, illetve jogosult eljárni a külföldi vállalkozásnak a fióktelepén keresztül keletkezett jogviszonyaiban, a hatóságokkal, harmadik személyekkel, illetve a vállalkozás más, önálló cégformaként regisztrált szervezeti egységeivel szemben.

A Fővárosi Ítéltábla szerint mindkét felperesre - a külföldi vállalkozás cégközpontja és annak szervezeti egységére, magyarországi fióktelepére - egyaránt vonatkoztak a perbeli iratokban található üzleti titkok, amelyek közvetlenül az I. rendű felperes működésével összefüggésben keletkezett szerződésekben jelentek meg, azonban azok jogosultja volt a II. rendű felperes cégközpont is, egyrészt a külföldi vállalkozás és szervezeti egysége közti szervezeti-működési sajátosságok miatt, továbbá a II. rendű felpereshez köthető gazdasági, szervezési ismeretekre és tapasztalatokra is tekintettel, amelyek az iratokban megjelentek. A perbeli okiratok üzleti titok jellege nem csak a konzorciumi és a vállalkozási szerződéseket megkötő, abban szerződő félként résztvevő I. rendű felperest érintette, hanem vonatkozott a cégközpont II. rendű felperesre is, aki Magyarországon - jogi személyiséggel nem rendelkező - fióktelepén keresztül vehet részt gazdasági kapcsolatokban, és folytathat vállalkozási tevékenységet.

Helyesen hivatkoztak arra a felperesek, hogy üzleti titkaik - amelyek a perbeli okiratokban is megjelentek - nem választhatóak el.

A másodfokú bíróság arra a következtetésre jutott a II. rendű felperesnek a kártérítési perben tett hozzájáruló nyilatkozatával, annak joghatásaival kapcsolatban, hogy az mindkét felperes vonatkozásában kizárta a személyhez fűződő jogok megsértését a Ptk. 75. § (3) bekezdése szerint, mégpedig mind a perbeli felhasználás, mind pedig az okiratok alperes általi megszerzése vonatkozásában.

Megállapította a Kúria végzését követve (7-8. oldal), hogy a cégközpont II. rendű felperes hozzájárult a felperesek közös üzleti titkát képező okiratok felhasználásához a kártérítési perben, a sértetti hozzájárulás nem csak a II. rendű

felperessel mint peres féllel szemben érte el a célzott joghatást, hanem szervezeti egységére - az I. rendű felperesre - nézve is kizárta a jogellenességet, és egyben visszahatott az okiratok megszerzésére is.

Utal a Fővárosi Ítéltábla az üzleti titkot tartalmazó okiratok perbeli felhasználásának szabályaira is, a Pp. 5. § (2) bekezdésén túl a 119. § (2) bekezdésében, valamint a 192. § (1)-(3) bekezdéseiben foglalt előírásokra is, amelyek alapján az is megállapítható, hogy a II. rendű felperes peres félként úgy adta hozzájárulását a perbeli négy okirat felhasználásához a kártérítési perben, hogy nem volt kétséges arra való - egyedüli - jogosultsága. Nem merült fel a kártérítési perben, a II. rendű felperes sem jelezte, hogy titokgazdaként szükséges a szervezeti egységének - jelen per I. rendű felperesének - a nyilatkozata és hozzájárulása is az okiratok bizonyítékkénti felhasználásához és értékeléséhez.

Irányadó emiatt az arra vonatkozó bírói gyakorlat is, hogy a szükséges hozzájárulás ráutaló magatartással is megadható (BDT 2011/2550.); ilyennek értékelhető az a magatartás is, amennyiben az érintett személy tud az üzleti titkot képező okiratokról, azok felhasználásához felmerülő engedélyének szükségességéről, azonban nem tiltakozik, nem tiltja meg az okiratok felhasználását.

Az előzőekben bemutatott szoros gazdasági és szervezeti kapcsolatban működő külföldi vállalkozás és fióktelepe viszonyában, amennyiben a céggéközpont engedélyezi a rá és a szervezeti egységére egyaránt vonatkozó, üzleti titkot tartalmazó okirat felhasználását, nyilatkozatának hatálya kiterjed a szervezeti egységére is, az a részéről megadott hozzájárulásnak is tekintendő.

Megállapította a Fővárosi Ítéltábla, hogy a II. rendű felperes hozzájáruló nyilatkozata, annak az I. rendű felperesre is kiterjedő hatálya azzal a jogkövetkezménnyel járt, hogy nem valósított meg a Ptk. 81. §-a szerinti visszaélést a perben nem álló I. rendű felperes üzleti titkának a felhasználása más felek közti peres eljárásban, továbbá nem volt megállapítható a Tpv. 4. §-a szerint sem üzleti titok tisztességtelen megszerzése az alperes részéről, mivel a Ptk. 75. § (3) bekezdése szerinti hozzájáruló nyilatkozat megtételével a felperesek lemondtak annak a lehetőségéről is, hogy később az üzleti titok tisztességtelen módon történt megszerzésére hivatkozhatnak az adott perbeli felhasználás körében, amit a Kúria is megvilágított a Gfv.VII.30309/2013/3. számú végzésének 8. oldalán.

Rögzíti a másodfokú bíróság, hogy döntésére figyelemmel nem kellett állást foglalnia abban a kérdésben, hogy az üzleti titkot tartalmazó okiratok tényleges megszerzése miként történt az alperes részéről, illetve hogy az a Tpv. szerint tisztességtelennek minősült-e.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint - kiegészített és módosított indokolással - helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte a felpereseket az alperes másodfokú ügyvédi munkadíjának a megfizetésére, amelynek mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3), (5)-(6) bekezdései alapján mérlegeléssel állapított meg, a kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányban.

Rögzíti végül, hogy a megismételt másodfokú eljárásban nem volt helye előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének az Európai Unió Bírósága előtt az EUMSZ 267. cikke szerint, mivel a perbeli jogvita elbírálása során nem merült fel közösségi jogszabály alkalmazásának, illetve értelmezésének szükségessége, nem tartozott ebbe a körbe a 12. sorszámú iratban megjelölt kérdéskör, a ténylegesen felmerült perköltség bíróság általi mérséklésének lehetősége sem, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 155/A. §-a alapján elutasította az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezése iránti kérelmet, ami egyebekben okafogyott is volt az érdemi döntésére tekintettel.

Budapest, 2014. év december hó 11. napján

. Mika Ágnes s.k.
a tanács elnöke

. Gáspár Mónika s.k.
előadó bíró

. Kurucz Zsuzsanna s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bírósági tisztviselő

Fővárosi Ítéltábla
14.Gf.40.555/2012/6.

A Fővárosi Ítéltábla a Kővári Tercsák Salans Ügyvédi Iroda és a Köhler Ügyvédi Iroda által képviselt I. rendű és II. rendű felpereseknek a Haller Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen üzleti titok megsértésének megállapítása iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2012. október 12. napján kelt 7.G.40.205/2011/36. számú ítélete ellen a felperesek fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 50.000,- (Ötvenezer) Ft + áfa másodfokú költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az alperes felperesként kártérítés megfizetése iránt keresetet nyújtott be a Fővárosi Törvényszékhez a felszámolás alatt álló **M. Kft.** tagjai, köztük jelen per II. rendű felperese ellen arra hivatkozással, hogy a felszámolás alá került **M. Kft.**-t tervszerűen, súlyosan gondatlanul vagy szándékosan fizetéseképtelen helyzetbe hozták, a vagyonát elvonták és a bevételeit csökkentették 2005. és 2007. között, ezért a **M. Kft.** által elismert hitelezői igénye kielégítetlen maradt. A Fővárosi Törvényszék előtt jelenleg is folyamatban lévő 5.G.40.398/2010. szám alatti perben 2010. december 9-én az alperes az előkészítő irata mellékleteként csatolta az I. rendű felperes és a **M. Kft.** között a számú főút **B.-B.** elkerülő szakasza építési munkáira közös ajánlat benyújtása céljából 2005. március 24. napján megkötött konzorciumi megállapodást, a Konzorcium és a pályázat kiírója, az ... Igazgatóság között létrejött vállalkozási szerződés kivonatát, a **M. Kft.**-nek az I. rendű felpereshez címzett 2006. augusztus 23. napján kelt, az elszámolással kapcsolatos levelét, majd a 2011. szeptember 13. napján megtartott tárgyaláson a Konzorcium 2008. január 28. napján kelt szervezeti ábráját.

A II. rendű felperes abban a perben alperesként - eltérő jogi álláspontjának fenntartása mellett - hozzájárult ahhoz, hogy a Fővárosi Törvényszék az alperes által csatolt iratok tartalmát értékelje.

A felperesek a 2011. február 17. napján benyújtott és az eljárás során pontosított keresetükben kérték, hogy állapítsa meg a bíróság a Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontja, valamint az 1996. évi LVII. törvény (Tpv.) 86. § (2) bekezdés a) pontja alapján, hogy az alperes megsértette a felperesek üzleti titkait azáltal, hogy az 5.G.40.398/2010. számú perben felhasználta a konzorciumi megállapodást, a vállalkozási szerződést, a **M. Kft.** „fa” vezetőinek az I. rendű felpereshez írt levelét, valamint a Konzorcium felépítésére vonatkozó, különböző neveket és funkciókat feltüntető ábrát. A kereseti tényállás körében hivatkoztak arra is, hogy az alperes a konzorciumi megállapodást átadta két másik cég jogi képviselője részére is, amely cégek a felperesekkel szemben folyamatban lévő perükben azt szintén felhasználták. Kérték továbbá, hogy a bíróság a Ptk. 84. § (1) bekezdés b) pontja és a Tpv. 86. § (2) bekezdés b) pontja alapján tiltsa el az alperest a további jogsértéstől akként, hogy a fenti iratokat a jövőben sem peres eljárásokban, sem egyéb eljárásokban ne használhassa fel a felperesek hozzájárulása nélkül. Kérték az alperes perköltségben marasztalását.

A keresetüket a felperesek személyét illetően arra alapították, hogy bár a fióktelep önálló cégforma és gazdasági önállósággal rendelkezik, azonban nem jogi személy. Az I. rendű felperes teljes mértékben a II. rendű felperes know-how-jára támaszkodva vett részt az útépitési projektben. A szoros gazdasági és szervezeti együttműködés miatt a felperesek üzleti titkai nem választhatók el.

Valamennyi, a keresetlevélben megjelölt okirat tartalma a felperesek üzleti titkát képezi. Ez vonatkozik minden, az ún. ... projekthez kapcsolódó dokumentumra, mert megállapíthatók belőlük a projekt kivitelezésére vonatkozó adatok, a Konzorcium jogi felépítése, az együttműködés rendszere. A jogi konstrukción túl technikai és gazdasági információkat is tartalmaznak. A felperesek megtették a szükséges titokvédelmi intézkedéseket, melyet a konzorciumi megállapodás 6.3. pontja egyértelműen megfogalmaz, továbbá a vállalkozási szerződés 2. pontja rögzíti, hogy a annak részét képezik - egyebek mellett - a Szerződési Feltételek, és e Szerződési Feltételek 7. pontja titokvédelmi klauzulát tartalmaz. Az ábra szintén a pályázati ajánlat részét képezte, ezért arra is vonatkozik a Szerződési Feltételek 7. pontja. A M. Kft. „fa” cég vezetőinek a felpereshez intézett levelében pedig olyan adatok szerepelnek az üzleti modellre és a struktúrára is vonatkoztatva, amelyek szintén üzleti titkot képeznek. Szemben az alperes álláspontjával kifejtette, hogy a 2003. évi CXXIX. törvény (Kbt.) kommentárja szerint a közbeszerzési eljárásokban a nyilvánosság mint főszabály nem eredményezheti olyan adatokhoz való hozzáférést, amelyek megismerése az üzleti tevékenység végzése szempontjából az ajánlattevőknek aránytalan sérelmet okozna. Úgy a magyar jogban, mint a közösségi szabályozásban a titokvédelemnek a közbeszerzési eljárás során is érvényesülnie kell. Alaptalan ezért az alperes arra való hivatkozása, hogy a közbeszerzési eljárásban benyújtott ajánlattételi dokumentumok pusztán abból az okból nyilvánosak lennének, hogy azokat közbeszerzési eljárásban csatolták be.

Az alperes az okiratokat jogellenesen szerezte meg, feltehetően a párhuzamos perben alperesként szintén perben álló P. Bt.-től, erre utal az alperes abban a perben tett nyilatkozata. Nem felel meg a valóságnak az az alperesi hivatkozás, hogy az iratok egy részét a felszámolási eljárásban szerezte be, mert a felszámolóbiztos ezzel ellentétes tanúvallomást tett, illetve ezzel ellentétes írásbeli nyilatkozatot csatolt, továbbá jogszerűen nem szerezte meg az alperes az iratokat a folyamatban lévő büntető eljárásokból sem pótmagánvádlóként, mert ebben az esetben az iratok kikéréséről, illetve a másolatok kiadásáról jegyzőkönyv készült volna. Mindebből következik, hogy jogszerűtlenül jutott hozzá azokhoz az okiratokhoz, amelyek rá vonatkozó adatokat nem tartalmaznak. A felperesek álláspontja szerint a bizonyítási teher megfordult, az alperes van abban a helyzetben, hogy igazolni tudja, hogy jogszerűen jutott a dokumentumok birtokába, a bizonyítás az ő érdekében áll.

Amennyiben jogellenesen szerezte meg az üzleti titkot tartalmazó okiratokat, ezzel önmagában megvalósul a jogsértés, ha viszont jogszerűen, és ezt igazolni tudja, akkor a bíróságnak az a feladata, hogy megvizsgálja, hogy érvényesül-e a magyar jogrendszerben az ún. célhoz kötöttség intézménye, az, hogy a jogszerűen megszerzett okiratokat csak arra a célra használhatja fel, amely célból azokhoz hozzájuthatott, ahogyan azt a felperes által csatolt magánszakvélemény kifejti.

Az alperes az üzleti titkot tartalmazó okiratokat a felperesek felhatalmazása nélkül más tudomására hozta, a perben felhasználta, és további két társaságnak, illetve azok jogi képviselőjének a konzorciumi megállapodást továbbadta, ez utóbbival is megvalósult a jogellenes magatartás.

Végül kiemelte, hogy miután engedélyezte a jelzett okiratoknak a perben való felhasználását, jelen per folytatásának alapvető célja egy kialakulni látszó jogszerűtlen gyakorlat elleni fellépés, az üzleti titkot tartalmazó irat következmények nélküli kontrollálatlan felhasználására és továbbadására irányuló magatartások megfékezése.

Álláspontjának alátámasztására csatolta a jogi magánszakvéleményt és annak kiegészítését.

Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte.

Arra hivatkozott, hogy a felperesek nem jelölték meg, hogy mi az a magatartás, amelynek jogellenessége nyilvánvaló, mi az a védendő érdekük, amely az üzleti titok megsértését jelenti. Álláspontja szerint a felpereseknek is az lenne az érdekük, hogy tisztázzák a szerepüket a **M.** Kft. csődbemenetele kapcsán. A felperesek valódi célja a bizonyítás ellehetetlenítése a párhuzamos perben. Hangsúlyozta, hogy az okiratokat az alperes zárt tárgyaláson csatolta, azokhoz jogszerűen hozzájuthatott mint pótmagánvádló, illetve mint hitelező. Ha a felperes üzleti titokra történő hivatkozását a bíróság elfogadná, úgy el lehetne felejtetni a Ptk.-nak a színlelt vagy a fedezetelvonó, stb. szerződésekre és jogkövetkezményeire vonatkozó szabályozását, hiszen a szerződések vizsgálatát az üzleti titokra való hivatkozás kizárná. Álláspontja szerint a felperes bizonyítási kötelezettsége az, hogy az alperes jogellenesen, tisztességtelenül jutott az okiratok birtokába és kifejtette, hogy a közbeszerzési eljárásokban csatolt okiratok már ez okból is nyilvánosak kell, hogy legyenek, továbbá a közbeszerzési eljárásban közpénzek felhasználására került sor, ami szintén biztosítja ezeknek az iratoknak a nyilvánosságát a Ptk. 81. § (3) bekezdése értelmében. Az alperes a perben a jogai védelme érdekében használta fel az iratokat, arra engedélyt valóban nem kért. A polgári perben azonban a szabad bizonyítás körében hivatkozhatott azokra, ezért nincs jogellenesség az alperesek oldalán, mert nem sértette meg a perbeli felhasználással a felperesek üzleti titkait. Rámutatott, hogy a felperesek az üzleti titkot tartalmazó okiratoknak nem az üzleti életben való felhasználása megtiltását, hanem a perben bizonyítékként való felhasználásának megtiltását kérik. Hivatkozott az Alaptörvény 28. §-ára, amely szerint a jogszabály értelmezése során a józan ész, a közjó céljainak szem előtt tartásával kell eljárni. A felperesek nem akadályozhatják meg, hogy a számukra hátrányos tartalmú iratokat az alperes felhasználja, amelyekkel az általa indított perben azt kívánja bizonyítani, hogy a felperesi magatartás folytán őt kár érte. Hiányzik a felperesnek az üzleti titok megtartására vonatkozó méltányos érdeke. Végül megjegyezte, ha az alperes a **P.** Bt.-től szerezte is meg az iratokat, az sem lenne jogellenesnek tekinthető, mert a **P.** Bt. mint a **M.** Kft. tagja is titokgazda volt, az adatokkal tehát jogszerűen rendelkezhetett.

A felek a bizonyítási eljárás keretében okiratokat, a felperesek jogi magánszakvéleményeket csatoltak az előadásuk alátámasztására; a bíróság tanúként hallgatta ki a M. Kft. felszámolóbiztosát.

A Budapest Környéki Törvényszék a 2012. október 12. napján kelt 7.G.40.205/2011/36. számú ítéletében a keresetet elutasította. Kötelezte a felpereseket, hogy egyetemlegesen 15 napon belül fizessenek meg az alperesnek 127.000,- Ft perköltséget.

Döntését azzal indokolta, hogy a felperesek az őket terhelő bizonyítási kötelezettség ellenére nem bizonyították, hogy az alperes birtokába a per tárgyát képező okiratok jogellenes módon kerültek. Mivel az alperes a büntetőeljárás során pótmagánvádlóként hozzájuthatott az iratokhoz, és a felperesek ezen állítással szemben nem bizonyították, hogy az alperes a keresetben megjelölt okiratokat egyéb tisztességtelen módon szerezte meg, a bizonyítatlanság terhét a felperesek kötelesek viselni.

Ezt követően megállapította, hogy a Ptk. 85. § (1) bekezdése szerint a személyhez fűződő jogokat csak személyesen lehet érvényesíteni. A II. rendű felperes a per tárgyát képező okiratok körében nem volt szerződő fél, nem volt a levél címzettje, illetve a szervezeti ábra nem a II. rendű felperes szervezeti felépítését mutatja. Ebből adódóan a II. rendű felperest az ezen adatokkal való esetleges visszaélés személyhez fűződő jogában attól függetlenül nem sérti, hogy az adatok titoknak minősülnek-e. Perbeli legitimáció a II. rendű felperest csupán azon okból nem illeti meg, hogy az I. rendű felperessel cégjogi kapcsolatban áll, ugyanis az I. rendű felperes önálló jogalanyiséggel rendelkezik, így önállóan illetik meg a személyhez fűződő jogok. Nem illeti meg azon az alapon sem jogvédelem a II. rendű felperest, hogy a párhuzamos perben peres fél. A következetes bírói gyakorlat szerint ugyanis a személyhez fűződő joggal kapcsolatos perek nem szolgálhatnak más eljárásban elszenvedett esetleges jogsérelmek orvoslására, továbbá a jogi szabályozás rendszerében elfoglalt helyükből adódóan más eljárásokba tartozó igények elbírálására nem alkalmazhatók. A II. rendű felperes keresetét elutasító rendelkezését tehát a keresetőségi jog hiányára alapította.

Ezt követően vizsgálta, hogy az egyes okiratok mennyiben tartalmaznak üzleti titkot. Nem fogadta el azt a felperesi álláspontot, amely szerint üzleti titoknak minősül a konzorciumi megállapodásban szereplő azon adat, hogy a Konzorcium vezetője az I. rendű felperes. Ez a Konzorciummal szerződő felek számára lényeges olyan adat, ami nem minősülhet üzleti titoknak, ugyanis ebből állapíthatják meg, hogy ki jogosult a Konzorcium nevében nyilatkozni. A konzorciumi tagok feladat-, illetve felelősség megosztása szintén nem olyan adat, amelynek nyilvánosságra hozatala sérti az I. rendű felperes jogszerű pénzügyi, gazdasági és piaci érdekeit, melyeket egyébként az I. rendű felperes közelebbről nem jelölt meg.

A vállalkozási szerződés bírósághoz becsatolt két oldala valóban tartalmaz olyan adatokat, amelyek esetében felmerül, hogy azok nyilvánosságra hozatala sértheti az I. rendű felperes érdekeit, nem ismert azonban, hogy milyen intézkedést tett az I. rendű felperes ezek titokban maradása érdekében, illetve, hogy a szerződés tartalmaz-e titokvédelmi záradékot. A sérelmezett levél szintén tartalmazhat üzleti titoknak minősülő adatokat, ugyanakkor a Konzorcium szervezeti ábrája körében szintén nem jelölte meg az I. rendű felperes, hogy az abban foglaltak

nyilvánosságra kerülése mennyiben sértené a pénzügyi, piaci, gazdasági érdekeit. Abban a kérdésben a felperesi álláspontot osztotta, hogy a közbeszerzéshez kapcsolódó egyes szerződések nem minősülnek automatikusan nyilvánosnak, ezért vizsgálta az egyes okiratok tartalmát abból a szempontból, hogy ténylegesen tartalmaznak-e üzleti titoknak minősülő adatot vagy sem.

A Ptk. 81. § (1) bekezdése utalással megállapította, hogy az alperes a per tárgyát képező okiratokat polgári perben nyújtotta be. A perindítás joga az alperest a Pp. 3. § (1) bekezdése alapján megilleti. Eszerint a fél joga az eljárás megindítása, a már megindított eljárásban az eljárás menetének és tárgyának a meghatározása. A fél rendelkezési joga mint az önrendelkezés alkotmányos jogának eljárásjogi vonzata tartalmazza azt a jogosultságot, hogy a fél a perbe vitt anyagi és eljárási jogaival szabadon rendelkezzen, a félnek szabadságában áll a peranyag szolgáltatásában való döntés joga is. Az alperes az abban a perben a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján őt terhelő bizonyítási kötelezettsége keretében nyújtotta be a per tárgyát képező okiratokat. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a nem jogellenesen megszerzett okiratoknak a bizonyítási eljárás során történő bemutatása nem minősül a Ptk. 81. § (1) bekezdésébe ütköző magatartásnak, nyilvánosságra hozatalnak vagy visszaélésszerű joggyakorlásnak. A perbeli jogok visszaélésszerű gyakorlása a Pp. 8. §-a szerint szankcionálható, és a bíróságnak megvannak az eszközei arra is, hogy az üzleti titkokat tartalmazó okiratok a perben szereplő feleken kívül más személyek tudomására ne jussanak, ily módon egy perben okiratok csatolása nyilvánosságra hozatalnak nem minősül.

Érdemben azonos indokolással nem találta alaposnak a Tpv. 4. § (1) bekezdésére alapított kereseti kérelmet sem. Kifejtette, hogy a Pp. 3. § (5) bekezdése szabályozza a szabad bizonyítás elvét. A bíróság tehát az adott perben dönti el, hogy a benyújtott bizonyítékokat milyen módon értékeli, ahhoz bizonyító erőt fűz-e vagy sem. Ennek a bíróságnak nincs jogköre arra, hogy más bíróság előtt folyamatban lévő perben a bizonyítási eljárás lefolytatását olyan módon befolyásolja, hogy meghatározza, a bizonyítási eljárás egyes elemei az egyik fél részéről a másik fél személyiségi jogait sérti-e vagy sem.

Alperesi jogsértés hiányában a további jogkövetkezmények alkalmazhatóságát nem vizsgálta.

Megállapította, hogy az alperes a per tárgyát képező okiratokhoz nem jogellenesen jutott hozzá, a megjelölt okiratokból a vállalkozási szerződés, illetve az I. rendű felperesnek címzett levél ugyan üzleti titkokat tartalmaz, azonban ezen okiratok felhasználása egy polgári perben nem tekinthető olyan tisztességtelen magatartásnak, amely akár a Ptk. 81. § (1) bekezdésébe, akár a Tpv. 4. § (1) bekezdésébe ütközne.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperesek nyújtottak be fellebbezést, melyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a keresetnek helyt adó döntés hozatalát, másodlagosan annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalásra utasítását, valamint az alperes perköltségben marasztalását kérték.

Arra hivatkoztak, hogy a II. rendű felperes rendelkezik perbeli legitimációval, mivel az 1997. évi CXXXII. törvény értelmében a fióktelepnek nincs önálló jogi

személyisége. Az elsőfokú bíróság csak cégjogi kapcsolatként határozta meg a felperesek közötti kapcsolatot, ugyanakkor a szabályozás rendszeréből megállapítható, hogy a fióktelep és az anyacég között olyan komplex alá- és fölérendeltségi viszony van, amely miatt a felperesek üzleti titkai nem választhatók el egymástól, a II. rendű felperes az érintett üzleti titkok jogosultjának minősül.

Tévesen foglalt állást a bizonyítási teher kérdésében is az elsőfokú bíróság, mert az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy jogszerűen szerezte be mind a négy, felperesek által sérelmezett iratot. Egyébként iratellenesen is rögzíti, hogy az alperes azt nyilatkozta volna, hogy mind a négy iratot a büntetőeljárásban szerezte be. A bizonyítási teher kérdésében hivatkoztak a Pp. kommentárjában írtakra, valamint egy BH-ban közzétett döntésre, melyek alátámasztják a bizonyítási teher megfordulásával kapcsolatos álláspontjukat. Az elsőfokú eljárásban előadottakkal egyezően hangsúlyozták, hogy a perben bizonyították, hogy jogszerűen az alperes sem a büntetőeljárásban, sem a felszámolótól nem szerezte be az iratokat. Alapvetően abból kell kiindulni, hogy az adott dokumentumok, miután nem az alperesre vonatkoznak, jogszerűen nem lehettek a birtokában. Amennyiben az alperes nem tett eleget a bizonyítási kötelezettségének, ezt a terhére kellett volna értékelni.

Az elsőfokú bíróság nem tárta fel a per tárgyát képező iratok beszerzésének forrását, csupán annyit rögzített az ítéletben, hogy pótmagánvádlóként a büntető ügyben azokhoz hozzájuthatott. Ha így is van, tekintettel arra, hogy azokat nem hivatalosan kérte meg, hanem lefényképezte, az nem tekinthető jogszerű megszerzésnek.

Iratellenesen nem vette figyelembe az elsőfokú bíróság, hogy a felperesek az elsőfokú eljárás során igazolták, hogy megtették a szükséges titokvédelmi intézkedéseket valamennyi perbe- hozott okirat tekintetében.

Helytelen következtetésre jutott, amikor úgy foglalt állást, hogy amennyiben az alperes az őt terhelő bizonyítási kötelezettségének tett eleget az okiratok csatolásával, az nem minősülhet üzleti titoksértésnek sem a Ptk., sem a Tptv. alapján, mert az nem nyilvánosságra hozatal és nem visszaélésszerű joggyakorlás. A felperesek álláspontja változatlan. Ha az alperes jogszerűen is jutott volna az okiratokhoz, azokat a polgári perben nem használhatta volna fel. Hivatkozott az elsőfokú eljárásban csatolt magánszakértői véleményre. Ebben a szakértő kifejtette az iratok célhoz kötött felhasználására vonatkozó álláspontját, azt, hogy a felhasználás csak a dokumentumokban érintett valamennyi részesült jóváhagyásával lehet jogszerű. A magánszakértői véleményekkel tehát a felperesek igazolták, hogy az üzleti titok tekintetében alapvetően nem az iratok tisztességes vagy tisztességtelen beszerzésének kérdése elsődlegesen a döntő, hanem az, hogy akármilyen módon is szerezte azokat meg az alperes, nem lett volna jogosult felhasználni a perben, sem bármely más módon, mivel azok üzleti titkot tartalmaznak. Az elsőfokú bíróság még elméleti szinten sem vizsgálta az okiratok felhasználásának jogszerűtlenségét.

A Pp. 8. §-ának a felhívása teljes mértékben irreleváns a kereset megítélése szempontjából.

Az elsőfokú bíróság azért sem látta megállapíthatónak a jogsértést, mert a bíróságnak megvannak az eszközei arra, hogy a perben szereplő feleken kívül más

személyek tudomására a csatolt iratok ne jussanak. Figyelmen kívül hagyta azonban teljes egészében azt, hogy a felperesek nem csak a perbeli felhasználást, hanem azt is sérelmezték, hogy az alperes két további cégnek is átadta a konzorciumi megállapodást, melyet bizonyítottak. A felperesek álláspontja szerint az is irreleváns ebben az ügyben, hogy milyen módon rendelhető el egy polgári perben az iratok zárt kezelése, illetve zárt tárgyalás tartása.

Végül sérelmezték, hogy megszegte az elsőfokú bíróság a Pp. 221. § (1) bekezdésében meghatározott kötelezettségét, mert indokolás nélkül mellőzte a felperesek által csatolt magánszakértői vélemények értékelését. E körben hivatkoztak a BH 2012/175 számú eseti döntésére, amely szerint a magánszakvélemény nem egyszerűen a fél szakmai kérdésben tett előadása, hanem olyan egyedi, a Pp. 166. § (1) bekezdésében nem említett sui generis bizonyítási eszköz, amelyet a bíróság a szabad bizonyítás keretén belül értékelni köteles. A fentiekén túl a tényállási rész is hiányos, mert hiányzik belőle annak a rögzítése, hogy nem csak a perben használta fel az alperes az okiratokat, hanem további két cégnek átadta. Nem tartalmazza továbbá az indokolás a bizonyítási teher megfordulásával kapcsolatos döntés indokolását, továbbá megszegte az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglalt tájékoztatási kötelezettségét is, mert azt az e körben kialakult bírói gyakorlattal ellentétesen csak általánosságban tette meg, és nem reagált a felperesek azon nyilatkozatára, mely szerint a maga részéről a bizonyítási kötelezettségének eleget tett, ezt követően már a bizonyítás az alperest terheli.

A 3. sorszámú előkészítő iratukban előadták, hogy az alperes feljelentése alapján folytattak a nyomozóhatóság a csődbüntett miatt folyamatban volt eljárást, melyet a 2010. október 19-én kelt határozatával megszüntetett. Az elsőfokú ítélet meghozatalát követően jutottak azon ismeretek birtokába, amelyekből megállapítható, hogy a per tárgyát képező iratok - legalább részben - nem a büntetőeljárásból származnak, ugyanis annak iratanyagában nem szerepelt a sérelmezett levél, valamint a Konzorcium felépítését bemutató ábra. Ugyanakkor az sem nyert igazolást, hogy a konzorciumi megállapodás, illetve a vállalkozási szerződés a büntetőeljárás irataiból származott-e, ezért közömbös, hogy azok elvi szinten beszerezhetők lettek volna a büntetőeljárás iratai közül.

Az 5. sorszámú újabb előkészítő iratukhoz csatolták Dr. Sz. I. jogi szakvéleményét a bizonyítási teher megosztásának egyes kérdéseiről mind általánosságban, mind jelen perre konkrétan vetítve. A most csatolt magánszakértői szakvéleményből is csak az a következtetés vonható le, hogy a felperesek a bizonyítási kötelezettségüknek a lehetőségekhez képest teljes körűen eleget tettek, ezzel szemben az alperes az üzleti titokra, annak megszerzésére és felhasználására vonatkozó, rá háruló bizonyítás körében a szükséges tényeket és körülményeket nem bizonyította. Emiatt megállapítható, hogy a per tárgyát képező, a felperesek üzleti titkainak minősülő iratokat az alperes jogosulatlanul szerezte meg és használta fel.

Arra az esetre, ha a másodfokú bíróság elfogadná azt az alperesi álláspontot, hogy a közbeszerzési eljárások iratai automatikusan nyilvánosnak minősülnek, illetve, ha az iratok jogosulatlan beszerzésével kapcsolatos bizonyítási teher vonatkozásában nem osztaná a felperesek álláspontját, úgy kérték az EUMSZ 267. cikk (2)

bekezdése alapján előzetes döntéshozatal céljából megkeresni az Európai Bíróságot. A másodfokú tárgyaláson csatolt előkészítő iratukban megfogalmazták a feltenni indítványozott kérdéseket.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperesek másodfokú perköltségben marasztalását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság eleget tett az indokolási kötelezettségének, ennek ellenkezőjére a fellebbezés megalapozatlanul utal.

A felperes által csatolt jogi magánszakvélemények nem tekinthetők bizonyítéknak, kizárólag a felperesek tényelődásának; figyelemmel a Pp. 177. § (1) bekezdésére, azok csatolásából az következik, hogy a felperesek véleménye szerint a bíróság nem rendelkezik a jogkérdés megítéléséhez szükséges szakértelemmel.

Az elsőfokú bíróság eleget tett a Pp. 3. § (3) bekezdése szerinti tájékoztatási kötelezettségének is. Tévesen állítják a felperesek, hogy a bíróságnak nyilatkozattételre kellett volna felhívnia az alperest, illetve, hogy az alperesnek kellene bizonyítania olyan tény, aminek bizonyítása a felpereseket terhelné. Az alperesi tényelődásoknak valóban hiányossága, hogy nem jelölte meg pontosan, a négy iratot honnan szerezte be. Ennek oka azonban az, hogy az alperes a felszámolást megelőzően a M. Kft.-vel egy évig tárgyal, majd a felszámolóval is többször tárgyal, két büntetőeljárás is folyamatban volt, így a több mint három évig folyó különböző eljárások miatt pontosan nem tudta megjelölni, hogy melyik iratot honnan szerezte meg, az azonban biztos, hogy nem jogtalanul jutott azokhoz.

Az elsőfokú bíróság a 26. sorszámú jegyzőkönyvben tájékoztatta a feleket a bizonyítási teherről és hívta fel a felpereseket bizonyítási indítványuk előterjesztésére, a felperesek azonban nem tettek bizonyítási indítványt. Helyesen állapította meg a bizonyítási terhet az elsőfokú bíróság és rendelkezésére is álltak azok a bizonyítási lehetőségek, amelyek alapján a bíróság bizonyítást rendelhetett volna el a felperesek kérelmére, de nem kérték pl. azt sem, hogy szerezze be a bíróság a büntető ügy iratait.

Az alperes perbeli nyilatkozata az elsőfokú eljárás során egyértelmű volt, amely szerint semmilyen okiratot nem adott át más ügyvédnek más perrel kapcsolatosan. Végül egyetértett azzal az ítéleti megállapítással is, hogy jelen perben csak az I. rendű felperesnek volt perbeli legitimációja a Ptk. 85. § (1) bekezdése szerint. A II. rendű felperes legfeljebb beavatkozóként vehetne részt az ügyben, a fióktelep pernyertességének előmozdítása érdekében.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a kereset elbírálásához szükséges tényállást a per érdemére ki nem ható módon részben hiányosan állapította meg, azonban helytálló jogi következtetéssel utasította el a keresetet.

A Fővárosi Ítéltábla a tényállást a felperesek által 2011. június 22. napján 4/F/13. szám alatt csatolt melléklet alapján az alábbiakkal egészíti ki.

Az alperes jogi képviselője a konzorciumi szerződést átadta dr. **K.-N. Gy.** ügyvédnek részére abból a célból, hogy azt az ügyfelei kártérítési perében felhasználhassa.

A hatályon kívül helyezésre irányuló fellebbezési kérelemre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla elsődlegesen az abban hivatkozott eljárási szabálysértéseket vizsgálta és megállapította, hogy azok alaptalanok.

A Pp. 3. § (3) bekezdése szerinti tájékoztatási kötelezettségének az elsőfokú bíróság a 25. sorszámú végzésében tett eleget, és a 26. sorszámú jegyzőkönyvi végzésében a jogkövetkezményekre történt figyelmeztetéssel felhívta a felpereseket a bizonyítási indítványuk előterjesztésére. A tájékoztatás a per állásának és a felek perbeli nyilatkozatának megfelelő, kellő részletességű volt. Az a per érdemére tartozó és nem eljárásjogi kérdés, hogy az abban foglaltakkal a felperesek nem értenek egyet.

Az elsőfokú ítélet indokolása megfelel a Pp. 221. § (1) bekezdésének, az abból az okból nem tekinthető hiányosnak, hogy az elsőfokú bíróság nem tért ki a felperesek által csatolt magánszakvéleményre. A magánszakvélemény megítélése körében a fellebbezésben felhívott eseti döntésben írtakkal a másodfokú bíróság is egyetért, azonban jelen ügyben annak van jelentősége, hogy a felperesek jogi szakvéleményt, illetve annak kiegészítését csatolták az elsőfokú eljárásban. Osztva az alperesi álláspontot, hangsúlyozza a Fővárosi Ítéltábla, hogy a Pp. 177. § (1) bekezdése szabályozza, mikor szükséges a peres eljárásban szakértő igénybevétele. Ez az az eset, ha a perben jelentős tény vagy egyéb körülmény megállapításához vagy megítéléséhez olyan különleges szakértelem szükséges, amellyel a bíróság nem rendelkezik. A bírósági eljárásban a „jogi szakvéleményt” a bíróság ítélete testesíti meg, a fél jogi szakértője pedig a jogi képviselője, az ügyvéd. A jogi szakvélemény ezért bizonyítékként nem értékelhető. Ez vonatkozik a másodfokú eljárásban csatolt újabb jogi magánszakvéleményre is, így az ebben foglaltakat a másodfokú bíróság is a felperesek jogi érveinek tekintette.

További bizonyítás lefolytatása céljából sem kellett az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezni, az alábbi indokok alapján.

A felperesek üzleti titoksértés megállapítását és jogkövetkezményei levonását kérték a keresetükben két jogcím, a Tptv. 4. §-a és a Ptk. 81. § (1) bekezdése megjelölésével.

A Tptv. 4. § (1) bekezdése szerinti tilos üzleti titkot tisztességtelen módon megszerezni vagy felhasználni, valamint jogosulatlanul mással közölni vagy nyilvánosságra hozni.

A Ptk. 81. § (1) bekezdése értelmében személyhez fűződő jogokat sért, aki a levéltitkot megsérti, továbbá, aki a magántitok vagy üzleti titok birtokába jut és azt jogosulatlanul nyilvánosságra hozza, vagy azzal egyéb módon visszaél.

A Tptv. 1. §-a határozza meg a törvény tárgyi hatályát. Eszerint az kiterjed a természetes és jogi személyekre, valamint a jogi személyiség nélküli gazdasági társaságra - ideértve a külföldi székhelyű vállalkozás magyarországi fióktelepét is a VI. fejezetben szabályozott magatartások kivételével - (a továbbiakban az előzőek

együtt: vállalkozás) Magyarország területén tanúsított piaci magatartására terjed ki, kivéve, ha törvény eltérően rendelkezik.

A Tpvt. tárgyi hatálya tehát a vállalkozások piaci magatartására terjed ki. A piaci magatartás az üzleti élethez kapcsolódó, a vállalkozások tevékenységi körébe tartozó, illetve ahhoz kapcsolódó tevékenységet jelent. Ezt támasztja alá a Tpvt. Kommentárjának (Miskolczi Bodnár Péter A versenytörvény magyarázata; Kjk. Kerszöv.) a Tpvt. 1. §-ához fűzött magyarázata, illetve az ott felhívott eseti döntés, amely szerint a Legfelsőbb Bíróság egy ügyben úgy foglalt állást, hogy a felperes nem saját tevékenységi körében követte el a tisztességtelen magatartást, hanem a Ptk. szabályait szegte meg, ezért nem állapítható meg a versenytörvény tárgyi hatálya, az nem alkalmazható. A Ptk. szabályainak megsértése önmagában nem jelent versenyjogsérelmet.

A Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint egy vállalkozás perbeli cselekménye semmilyen szempontból nem tekinthető piaci magatartásnak, azt nem a piacon (a gazdasági életben), hanem a bíróság előtt, nem a tevékenységi körét gyakorolva, hanem alkotmányos, illetve eljárási jogaival élve fejt ki. Ezért a bíróság előtt tanúsított magatartás nem ítélt meg a Tpvt. szabályai szerint, a felperesek Tpvt.-re alapított keresete ez okból nem alapos.

Azzal összefüggésben, hogy a keresetben megjelölt négy dokumentum tartalma üzleti titkot képez-e a Fővárosi Ítéltábla a felperesek álláspontját osztotta.

Az üzleti titok fogalmát a Ptk. 81. § (2) bekezdése határozza meg akként, hogy üzleti titok a gazdasági tevékenységhez kapcsolódó minden olyan tény, információ, megoldás vagy adat, amelynek nyilvánosságra hozatala, illetéktelen által történő megszerzése vagy felhasználása a jogosult jogszerű pénzügyi, gazdasági vagy piaci érdekeit sértené, vagy veszélyeztetné, és amelynek titokban tartása érdekében a jogosult a szükséges intézkedéseket megtette.

Helytállóan hivatkoztak a felperesek a fellebbezésükben arra, hogy a vállalkozási szerződés 2. pontja úgy rendelkezik, hogy annak elválaszthatatlan részét képezik a közbeszerzési eljárásban keletkezett dokumentumok, külön nevesítve a Szerződéses Feltételeket. A Szerződéses Feltételek 7. pontja pedig titokvédelmi klauzulát tartalmaz, így megalapozatlanul állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy nem ismert, hogy megtette-e az I. rendű felperes a titokban tartás érdekében a szükséges intézkedéseket. A szervezeti ábra mint az ajánlati dokumentáció része szintén a közbeszerzési eljárás iratanyagát képezte, melyre a hivatkozott Szerződéses Feltételek 7. pontjában írt titokvédelmi klauzula szintén kiterjed. Azt a felperesek mint know-how-t saját szellemi terméküknek tekintik, ezért annak üzleti titok jellegét is elfogadta a másodfokú bíróság. A közbeszerzési eljárások iratainak automatikus nyilvánosságával kapcsolatos, az elsőfokú bíróságéval azonos álláspontjára tekintettel nem volt indokolt a felperesek kérelme alapján az előzetes döntéshozatal kezdeményezése e tárgyban.

A bizonyítási teherrel összefüggésben pedig azért nem volt szükség arra, mert a Tpvt. alkalmazhatóságának hiányában az alperesi magatartást kizárólag abból a szempontból kellett vizsgálni, hogy az kimerítette-e a Ptk. 81. § (1) bekezdésében írt törvényi tényállást.

A Tpvt. és a Ptk. üzleti titoksértésre vonatkozó törvényi tényállása ugyanis részben eltérő. Csak a Tpvt. alapján valósít meg önmagában jogsértést, így önálló elkövetési magatartást az üzleti titok tisztességtelen módon történő megszerzése.

A Ptk. ezzel szemben úgy fogalmaz, hogy aki üzleti titok birtokába jut és azt jogosulatlanul nyilvánosságra hozza, vagy azzal más módon visszaél, az követi el a jogsértést. A Ptk. tehát nem tulajdonít jelentőséget a megszerzés módjának. Az üzleti titoksértést tehát az követi el, aki bármilyen módon annak birtokába jutott és azt nyilvánosságra hozza vagy azzal visszaél.

Nincs ezért relevanciája annak, hogy az alperes milyen úton szerezte meg a felperes üzleti titkát képező dokumentumokat, csak azt kell vizsgálni, hogy a birtokába jutott dokumentumokat nyilvánosságra hozta-e vagy azokkal más módon visszaélt-e.

Egyetértve az elsőfokú bíróság álláspontjával, a bírósági eljárás során történő felhasználás nyilvánosságra hozatalnak nyilvánvalóan nem tekinthető. Szemben a fellebbezésben foglaltakkal, a másodfokú bíróság is lényegesnek tekinti, hogy a polgári eljárásban megvannak a lehetőségek az iratok zártan történő kezelésére, zárt tárgyalás tartására, így az okiratok tartalmának nyilvánosságra kerülése kizárható.

Azt kellett ezért vizsgálni, hogy a birtokába jutott okiratokkal visszaélt-e az alperes azáltal, hogy a keresete alátámasztására azokat bizonyítékként a bíróság elé tárta.

A Fővárosi Ítéltábla e körben is az elsőfokú ítélet indokolásában írtakat osztotta, melynek lényege szerint az visszaélésnek nem tekinthető, ezáltal az alperes a törvényben biztosított jogait gyakorolta. Az elsőfokú bíróság e körben kifejtett álláspontja megfelel az egységes bírói gyakorlatnak.

A BDT 2009/2126. szám alatt közzétett döntésében a Pécsi Ítéltábla úgy foglalt állást, hogy még a jogosulatlanul rögzített hangfelvétel is felhasználható a perben a személyhez fűződő jogok sérelme nélkül, ha ezzel a bizonyítási eszközzel állapítható meg a való tényállás és biztosítható az igazság kiderítése és érvényesítése. Hasonlóan foglalt állást a Fővárosi Ítéltábla a 2.Pf.20.521/2010/5. számú határozatában, kimondva, hogy az engedély nélkül készített hangfelvétel felhasználása bizonyítékként, amennyiben más módon az igazság érvényesülése nem biztosítható, nem valósít meg személyhez fűződő jogsértést. Kifejtette, hogy a bírósági eljárásban az igazság érvényesülésének biztosítása közérdek és a bizonyítás is ezt a célt szolgálja. Ugyanígy foglalt állást a Legfelsőbb Bíróság a Pfv.IV.22.807/1997/5. számú felülvizsgálati ítéletében, amely szerint más személy birtokháborító magatartásáról készült videofelvétel bizonyítékként való felhasználása közérdek, ezért az ilyen felhasználás visszaélésnek nem minősül és nem sért személyhez fűződő jogokat. Egy másik ügyben a Pécsi Ítéltábla úgy foglalt állást, hogy a felszámoló által csatolt, üzleti titkot képező dokumentum megküldése az ellenérdekű fél számára nem mellőzhető (Fpkf.IV.30.161/2006/2.). Mindezekből következik, hogy a személyhez fűződő jogok megsértésére nem hivatkozhat alappal a felperes, ha a bizonyításra köteles ellenérdekű fél kizárólag e kötelezettségének teljesítése érdekében használja fel a birtokába jutott üzleti titkot tartalmazó okiratot. Nem fogadta el tehát a másodfokú bíróság a felperesnek az okiratok felhasználásának célhoz kötöttségére vonatkozó álláspontját.

A felperes bizonyította, hogy az alperes jogi képviselője átadta a konzorciumi szerződést perbeli felhasználás céljára a II. rendű felperessel hasonló okból perben álló más társaságok jogi képviselőjének. A felperes azonban maga sem állította, hogy az átadott dokumentumot a perbeli felhasználáson kívül más célra használták volna, ezért az alperes (jogi képviselőjének) ezen magatartása a másodfokú bíróság álláspontja szerint az előzővel azonos megítélés alá esik.

A kereset a fenti indokok alapján érdemben nem alapos, ezért a másodfokú bíróság nem vizsgálta, illetve nem foglalt állást abban a kérdésben, hogy rendelkezik-e a II. rendű felperes perbeli legitimációval.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben módosított indokolással helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felpereseket az alperes ügyvédi munkadíjból álló másodfokú költségének a megfizetésére; annak mértékét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3), (5)-(6) bekezdései alapján mérlegeléssel és arra is figyelemmel állapította meg a meg nem határozható pertárgyértékű perben, hogy a felek az elsőfokú bíróság által megítélt perköltség összegét nem kifogásolták.

Budapest, 2013. év május hó 16. napján

. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

. Tibold Ágnes sk.
előadó bíró

. Kurucz Zsuzsanna sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő